

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SNN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 marca 2025 r.,
sprawy W. H.

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb.
z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12
k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 11 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 109/24
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze
z dnia 31 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 154/22

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 31 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 154/22, uznał W. H. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy W. H. złożonej od tego wyroku, Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 11 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 109/24 zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 31 stycznia

2024 r., sygn. akt II K 154/22, w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego wyeliminował stwierdzenie o podrobieniu i przedłożeniu dokumentu w postaci „oświadczenia o ustanowieniu hipoteki”, przyjął, że czyn W. H. stanowił przypadek mniejszej wagi i na mocy na art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Adwokaci M. G. i P. K. – obrońcy skazanego W. H., złożyli kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 lipca 2024 r., sygn. akt II AKA 108/24. Adwokat M. G. **zarzucił** w kasacji naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. (zarzut z pkt 1), rażące naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 434 § 1 k.p.k. (zarzut z pkt 2), rażące naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 455 k.p.k. (zarzut z pkt 3)) i **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, a także przekazanie sprawy w pozostałym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu. Natomiast adwokat P. K. w swojej kasacji **zarzucił** rażącą obrazę przepisów prawa materialnego mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 31 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (zarzut z pkt I), naruszenie art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 195 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. (zarzut z pkt II). Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

B. J. – Zastępca Prokuratora Rejonowego w W. w pisemnej odpowiedzi na te kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych (por. pismo z dnia 11 lutego 2025 r., [...]).

Sąd Najwyższy zważył co następuje

Obie kasacje są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Oдноśnie kasacji adwokata M. G. – obrońcy skazanego W. H..

Niezasadny jest zarzut z pkt 1 kasacji, albowiem w pkt 1 apelacji obrońcy podniesiono zarzut obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku to jest art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., a to poprzez wyjście

w opisie czynu przypisanego W. H. poza zakres zdarzenia historycznego opisanego w akcie oskarżenia, w szczególności w wyniku przyjęcia, że W. H. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz doprowadził Bank w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości - w konsekwencji osądzenia czynu nieobjętego aktem oskarżenia. Sąd Apelacyjny w Poznaniu rozważył ten zarzut, zgodnie w wymogiem art. 433§ 2 k.p.k., dał temu wyraz w pisemnym uzasadnieniu (por. s. 7 – 9 pisemnego uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 11 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 109/24). Sąd Najwyższy w pełni podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Poznaniu i nie widząc potrzeby jego powtarzania odsyła do lektury pisemnego uzasadnienia tego Sądu. Zauważyć przy tym należy, iż Autor kasacji nie stawia Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu zarzutu rażącego naruszenia art. 433§ 2 k.p.k., tym samym należy przyjąć, iż nie kwestionuje w tym zakresie jakości kontroli odwoławczej przeprowadzonej przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu. Nie można dopatrzyć się też zasadności zarzutu z pkt 2, czyli rażącego naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 434 § 1 k.p.k., przecież dokonując korekty w zakresie opisu czynu przypisanego oraz ustalając, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi z art. 310 § 3 k.p.k., Sąd Apelacyjny w Poznaniu znacząco obniżył karę wymierzoną W. H. w pierwszej instancji, nie można zatem przyjąć, aby doszło, jak to stanowi przepis art. 434 § 1 k.p.k., do orzeczenia na jego niekorzyść. Zarzut zaś z pkt 3 kasacji to niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Rozróżnia się, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie sprawstwa, braków w materiale dowodowym (błąd braku), oraz swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Ów błąd dowolności wiąże się tylko z naruszeniem art. 7 k.p.k. (D. Świecki, *Apelacja w postępowaniu karnym*, Warszawa 2012, s. 162 – 164). Podkreślić trzeba, że to właśnie postępowanie odwoławcze ma na celu korektę rozstrzygnięcia zapadłego w pierwszej instancji. To sąd odwoławczy przeprowadza kontrolę prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej z perspektywy zarzutów podniesionych w apelacji strony. Sąd odwoławczy kontrolując, z uwagi na wniesioną apelację strony, orzeczenie pierwszoinstancyjne ma prawo i obowiązek dokonać oceny prawidłowości oceny sądu pierwszej instancji, w zakresie zgromadzonego materiału dowodowego, poczynionych ustaleń faktycznych, jak i

przyjętej przez ten sąd kwalifikacji prawnej przypisanego czynu. W polskim modelu środków odwoławczych w sprawach karnych, kasacja strony, jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a więc jej podstaw (przyczyn kasacyjnych) nie można w żadnym wypadku łączyć z przyczynami odwoławczymi charakterystycznymi dla apelacji. Kasacja strony jest wnoszona od prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego, nie zaś od orzeczenia sądu pierwszej instancji, co jasno wynika z treści przepisu art. 519 k.p.k. W przypadku apelacji zarzuty mogą obejmować: obrazę prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 438 pkt 1 a k.p.k.), obrazę przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.), błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), rażącą niewspółmierność orzeczonej kary (art. 438 pkt. 4 k.p.k.). Kontrolą zaś kasacyjną objęte są wyłącznie kwestie prawne, i to jeszcze zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k. popełnionych przez sąd odwoławczy. W myśl tego przepisu podstawą kasacyjną, oprócz uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (gdzie są wskazane tzw. bezwzględne podstawy uchylenia zaskarżonego orzeczenia), może być jedynie inne rażące naruszenie prawa (przepisów prawa materialnego, jak też przepisów prawa procesowego), jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. W trybie kasacji dochodzi zatem do kontroli zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego tylko z punktu widzenia naruszenia prawa, z wyłączeniem, w zasadzie, badania prawidłowości poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych.

Oдноśnie kasacji adwokata P. K. – obrońcy skazanego W. H..

W realiach sprawy niezasadny jest zarzut z pkt I kasacji, gdyż jest to w istocie niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Czyn przypisany W. H. w kształcie z wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 31 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 154/22, z korektą dokonaną wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 109/24, wyczerpuje bowiem znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. art. 258 § 1 k.k., zaś kwestia oceny czy dokument którym posłużył się W. H. spełniał wymogi weksla, to przecież problem ustaleń faktycznych. Powszechnie przyjmuje

się, że skoro błędne ustalenia faktyczne nie stanowią podstawy kasacji, to nietrafne nazwanie przez skarżącego wadliwości polegającej na przyjęciu za podstawę błędnych ustaleń faktycznych – „naruszeniem przepisów prawa materialnego”, nie może zobowiązywać, ani też uprawniać Sądu Najwyższego – orzekającego w postępowaniu kasacyjnym, do badania pod pozorem tak zredagowanego zarzutu, zasadności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego kasacją wyroku. Należy, też podkreślić, iż kwestia ta była przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (por. s. 9 – 11 pisemnego uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 11 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 109/24), a to z uwagi na treść zarzutu z pkt 2 apelacji adwokata M. G. – obrońcy W. H., zaś Autor kasacji nie stawia w swojej kasacji zarzutu Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu, iż przeprowadził w niewłaściwy sposób kontrolę apelacyjną wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 31 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 154/22. Bezzasadny jest też zarzut z pkt II kasacji, gdyż Autor kasacji nie stawia Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu zarzutu rażącego naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. nakładającego na sąd odwoławczy obowiązek rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów zawartych w apelacji, a przecież adwokat M. G. – obrońca W. H. w pkt 3 swojej apelacji zarzucił obrazę art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 195 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 197 § 1 k.p.k., i do tego zarzutu w sposób należyty odniósł się Sąd Apelacyjny w Poznaniu w pisemnym uzasadnieniu wyroku z dnia 11 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 109/24 (por. s. 11 – 12 tego dokumentu). Przypomnieć też należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. może zostać naruszony jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w środku odwoławczym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt II KK 127/12).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[J.J.]

[r.g.]

